

КРАЛСКО ЖЕЛАНИЕ

ДЖЕНИВА ЛИЙ

ПРЕВОД ОТ АНГЛИЙСКИ ЕЗИК ГЕРГАНА ДЕЧЕВА

Уо

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Conquer Me*

© 2014 by Geneva Lee

All rights reserved.

Превод Гергана Дечева

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2137-6

*На Линдзи,
твоята вулгарност ме вдъхновява*

ПЪРВА ГЛАВА

„Портобело Роуд“ жужеше с първите шумове на деня. Търговците подреждаха масите си, продавачите метяха стълбите пред магазинчетата си. Всичко наоколо ми беше така познато, уютният квартал се разбуждаше за живот, за нов ден.

Но аз бях сякаш заключена в кошмар.

Светът край мен се въртеше, а аз не можех да възприема, да осъзная обикновените ежедневни действия на хората наоколо, така както не бях способна да проумея какво се беше случило току-що. Гърдите ми се бяха свили болезнено. Както боли, ако ти забият в сърцето нож. Бях дошла предния ден, очаквайки едно-единствено нещо: да приключа. И го бях направила. Бях достигнала до края, който желяех.

Поне така си мислех.

Но с всяка крачка, която ме отдалечаваше от Александър, дишах все по-трудно. Дробовете ми бяха станали оловни и не можеха да поемат топлия летен въздух. Коленете ми се огъваха. Нямаха силата да понесат тежестта ми.

Не можех да бъда тайната на Александър. Отказвах да бъда. Но да го изхвърля от живота си, беше все едно сама да изтръгна с нож сърцето си и да го метна през рамо. Да живея без Александър ми изглеждаше напълно невъзможно. Да живея в лъжа с него – прекалено опасно.

Не беше ли редно да приключа завинаги, отколкото посто-

янно, системно да бъде смазвана от тайни, лъжи и клюки? Направих това, което трябваше, но резултатът, който постигнах, ми донесе само студената и неприятна утеха, произтичаща от чувството за изпълнен пред себе си дълг.

Аз го бях изоставила, загърбила. Това, което той ми предлагаше, не беше истински живот. Не можеше ли да го проумее? Но разбирах, че чувствата му към мен бяха така дълбоки, както и моите към него. А аз, вместо да му покажа колко го обичам, го бях напуснала.

Ала как можех да постъпя по друг начин, когато не получавах от него така потребното ми уверение, което по принцип идваше с думите? От Александър се очакваше да се ожени за жена, която да бъде предана на политическите каузи на короната. От него се очакваше да управлява страната. Никой от двамата ни не беше допуснал, че ще се влюби. А впоследствие се оказа, че всеки от нас бе унищожил живота на другия. Бяхме се съсипали взаимно.

Да осъзная този факт, беше за мен толкова силен удар, че се препънах и се строполих до тухлената стена на един магазин. Как щях да оцелея? Как щях да го преживея? Болката, която обездвижваше тялото ми, сега се превърна в мощна вълна от тъга. Суровото усещане, стягащо гърлото ми, избликна навън в гневни сълзи, които се стекоха по лицето ми. Не си направих труда да ги избърша, макар че миглите ми се бяха слепили и почти не виждах.

Нямаше значение. Нищо нямаше значение. Бях се осмелила да го обичам въпреки риска. Той ме бе предупредил. *Самата аз* бях отправяла предупреждения към себе си. Не бях тръгнала към леглото му като слепец – знаех за какво става дума. Не бях очаквала обаче нещо повече от мимолетен флирт. Беше проява на безразсъдство и цената, която платих за това, бе разбитото ми сърце. Бях му отдала тялото си, а той бе взел и душата ми. И после...

После той беше там, пред мен. И същата болка гореше и в неговите красиви сини очи. Всяка клетка от тялото ми сякаш пище-

ше от потребността да отида при него, да облекча страданието си, като се озова в прегръдката му. Знаех, че отчаяно се нуждае някой да го успокои. Знаех също, че аз бях единственият човек, който можеше да го дари с този душевен мир и със спокойствие.

Но останах назад. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ми.

– Клара, не можеш да си тръгнеш. Върни се с мен – заповяда ми той, но несигурността превръщаше заповедта му в молба. Сякаш задаваше въпрос, а не просто даваше израз на това какво иска, което очевидно беше нещо съвсем ново.

Въпросът като че някак залепна за перфектните му устни. Александър не беше мъж, който пита деликатно. Той винаги вземаше това, което му е потребно. И никой не можеше да спори с него или да го спре, ако се бе устремил към целта си. От една страна, беше наследник на короната на Англия, принцът на Англия. От друга, внушаваше суров, почти първичен авторитет. Никой не можеше да постави под въпрос мотивите му. Никой не биваше и не смееше да се съмнява в него самия; никой не биваше и не можеше да му търси сметка. Но сега той стоеше пред мен и правеше онова, което единствено никога не си бях представяла, че е възможно да видя – молеше.

Примигнах, защото сълзите забулваха погледа ми, и го изпих с очи. Дъхът ми секна, когато съзрях пламъка, който гореше в неговите. Сини като връхчета на огньовете. Почти черната му коса бе така рошава, защото бях вплеела в нея пръстите си, докато ме чукаше часове наред.

Нима тези изваяни устни наистина бяха мои допреди малко? Имах чувството, че е минала цяла вечност, откакто бях усетила за последно тяхната божествена, но в същото време и настоятелна, изискваща мекота; откакто се бяха плъзгали между краката ми, обсипвайки ме с целувки, обещаващи много повече от удоволствие. Но това, от което буквално спря дъхът ми, не беше красотата на божественото му лице, нито пък зле прикритата, почти оголена болка, надничаша зад силата, която излъчваше.